

Hai Đường Thẳng Song Song

Nguyễn Thị Thanh Dương

Chị Bông đi ra vườn sau thấy một đống cành của cây lê vừa chặt xong lúc nào mà chị không hay biết, chắc là trong lúc chị đi chợ?.

Cái tính đi chợ lâu vì hay la cà của chị lần này tai hại thật, đã thừa thời gian cho anh Bông ra tay hạ cành đốn ngọn cây lê mà không bị chị cản trở?

Chị tức giận nhìn cây lê thân yếu giờ đây ít cành đi, những cành dài vươn lên hay xoè ra đều ngắt bớt đi. Nay mai những ngày Xuân ấp áp về cây lê sẽ không còn nhiều chỗ để đơm lá trở bông, và cũng có nghĩa là cây lê sẽ không còn nhiều cành để chịu quả xum xuê nữa.

Nhớ những mùa Xuân trước cây lê này đã làm đẹp vườn và đẹp lòng chị, hoa trắng nở đầy cành, chi chít trên cành làm sáng rực rỡ cả khu vườn, rồi hoa rụng rơi làm lòng chị xót xa, nhưng lại có niềm xao xuyến khi nhìn hoa tàn dưới cội và niềm vui khi những hoa còn trên cành đậu thành quả. Chị lại thích thú ngắm những quả lê bé tí ấy lớn dần từng ngày, như người mẹ âu yếm ngắm đứa con mới hạ sinh lớn dần từng ngày vậy.

Chị hối hả quay vào nhà "hỏi tội" chồng:

- Anh vừa chặt cành lê của em đấy hả?

Chắc anh đã chuẩn bị trước, trả lời nhũn nhặn:

- Mong em..thông cảm, anh phải chặt bớt cho thoáng thoáng khu vườn. Cây lê này già và to lớn quá rồi, để cành lá xum xuê, trên cao thì vướng víu vào dây điện, dưới thấp thì vướng víu lối đi và chặt cả vườn.

- Trời ơi, anh biết là em thương nó biết bao nhiêu rồi mà, và em đã từng dặn anh là đừng bao giờ đụng vào cây lê của em.

- Nhưng anh vẫn... ngứa mắt, chịu không nổi. Tuy chặt bớt cành nhưng vẫn còn nhiều cành khác cho ra hoa và quả, vừa ăn vừa cho bạn bè suốt mùa cũng không hết, em đừng lo, đừng tiếc?

Chị Bông giãy lên đùng đùng:

- Thì ra anh vẫn chẳng hiểu gì, anh đánh giá tôi là một mẹ đàn bà chỉ thích ăn lê thôi hả? anh không nhớ mỗi mùa lê chín rộ vào tháng 8, tôi đã thích những cành lá xanh tươi trĩu nặng những quả lê to, xà la đà xuống gần mặt đất, thật nên thơ, thật trữ tình, một vẻ đẹp như tranh để cho tôi ngắm nghía không bao giờ chán. Thậm chí tôi không muốn hái lê, ăn lê và sợ cả thời gian qua đi, mùa lê không còn cho tôi ngắm nữa.

Anh Bông tiếp lời:

- Anh nhớ chứ, và em đã chui ra chui vào những bóng mát lùm cây ấy để...chơi như trẻ con, hay bắt anh chụp hình đủ trò, đủ kiểu để làm kỷ niệm, bắt chấp muối hay còn trèo trên cây và dưới đất có thể cắn em, đốt em, châm chích em..?

Chị Bông ngang bướng:

- Đúng thế, tôi bị côn trùng chích, đốt và cắn nhiều lần quen rồi, "phong sương" quen rồi, nhưng tôi không bao giờ từ bỏ sự yêu thích của mình. Cây lê gọn gàng trơ trụi quá thì còn gì là đẹp nữa?

Anh Bông bực mình cao giọng:

- Tại sao em không mơ ước đi du lịch như người ta, đi cruise trên biển cho thơ mộng, lãng mạn mà cứ quanh quẩn với cây lê này và bắt bẻ anh đủ thứ, hả??

- Tàu đi trên biển xanh, ghé vào những bờ đảo đẹp thần tiên thì em thích lắm, nhưng cứ nghĩ đến phải chen chúc với mấy ngàn người trong một con tàu em e ngại ngay. Lỡ mà xảy ra hỏa hoạn, hay đắm tàu thì mấy ngàn người ấy sẽ chà đạp lên nhau để tìm sự sống. Thêm nữa, đi cruise em sợ ma, vì có nhiều vụ chết biển do tai nạn hay tự tử từ rồi đấy, có cặp trai gái yêu nhau nửa đêm dẫn nhau ra mũi tàu hóng gió kiểu Titanic, chàng tình tứ âu yếm bế nàng đặt lên lan can tàu, chẳng ngờ quá đà nàng ngã nhào xuống biển chết tốt, hoặc mới đây có chàng thất tình đi cruise chỉ để ra giữa biển nhào xuống mà tự vẫn, làm khổ cho đoàn cứu hộ trên tàu phải nhảy xuống tiếp cứu và những người du lịch một phen hãi hùng và thương cảm?

- Bởi thế em toàn yêu thích khác người, suốt đời mơ ước được đi hái nho, hái cam, hái táo thuê, chỉ để được ngắm những trang trại mênh mông với hoa lá cảnh, cây trái xum xuê.

- Em sẵn sàng hái miễn phí cho chủ vườn luôn, ước mơ đơn giản thế mà vẫn chưa được đấy.

Anh Bông xuống giọng năn nỉ:

- Anh biết tính em yếu điệu mộng mơ, nhưng?

- Nhưng anh thì ngược lại chém to kho mận, thực tế phũ phàng chứ gì?.

Anh Bông không còn kiên nhẫn nữa:

- Cô chỉ biết thưởng thức cây lê um tùm của cô, nhưng người quét lá, quét rác là tôi, và khi những trái lê chín bị sóc và chim ăn rơi rụng đầy dưới gốc, người quét dọn cũng là tôi. Nói tóm lại những người có tâm hồn lãng mạn như cô chỉ hoa mỹ bề ngoài, thực tế đời thường thì lười và dở hơi.

Chị Bông cãi:

- Tại tôi không có thì giờ quét dọn mà thôi, với lại cây lê to lớn quá, lá rơi nhiều quá, mà sức người có hạn.

- Còn tôi là người máy hả? thế còn cây ớt bé tí xiu cô cũng than khổ khi trái ớt ra chín đầy cây làm cô hái không kịp là sao?

- Anh đừng có chuyển từ cây lê sang cây ớt, chuyện nọ xọ sang chuyện kia hòng tôi quên đi cái tội anh chặt cành lê của tôi nhé. Bây giờ tôi càng biết anh luôn là vật cản trong đời tôi về những sở thích của tôi. Anh còn nhớ ngày chúng ta còn sống ở Việt Nam không?

- Cô lại muốn nhắc đến cây Lan Leo cô đã trồng trước sân và tôi đã chặt phéng nó đi không thương tiếc chứ gì?

- Ừ đấy, tôi đã thích thú với giàn hoa Lan Leo thơ mộng, lá rậm rạp, ngọn cây bò lan man, rủ xuống bao phủ cả bức tường ngoài sân, căn nhà luôn chìm trong bóng mát êm đềm, tĩnh lặng nên thơ. Tóm lại căn nhà đẹp nào nùng!

- Căn nhà đẹp nào nề thì có. Nhà thì cô đòi sơn màu nâu cho dịu dàng lại thiếu ánh sáng mặt trời nên trong nhà âm u buồn bã.. Tôi thích căn nhà mặt tiền thoáng đãng, sáng sủa, đón ánh sáng thiên nhiên ủa vào.

Chị Bông ngậm ngùi khi nhắc lại:

- Chỉ vì anh nói cành và lá Lan Leo màu xanh lục là hang ổ của rắn lục. Anh đã thấy mấy con rắn xanh lè, lòng thòng giữa những ngọn Lan Leo cũng lòng thòng trên giàn, không biết đâu là ngọn Lan không biết đâu là rắn, làm tôi sợ quá, đồng ý để anh chặt hẳn cây Lan Leo của tôi.

- Bây giờ thì tôi nói thật nhé, tôi bịa đặt ra đấy, chứ chưa trông thấy con rắn lục nào ở giàn Lan Leo nhà mình cả. Phải nói thế mới hạ gục được cây Lan Leo chết tiệt ấy.

Chị Bông gào lên, giọng tức tưởi:

- Trời ôi, thì ra tôi đã bị lừa bấy lâu nay, anh thật vô tâm, chỉ biết mình mà không biết đến người khác, lại là vợ của anh..

Anh Bông giải thích:

- Tôi chiều vợ đủ thứ, nhưng điều không thể thì không bao giờ. Như hiện nay mấy lần cô đòi mua căn nhà khác, toàn là những căn nhà nơi khỉ ho cò gáy, cuối nẻo trời mây, cuối đường, cuối dãy, Dead end Street, hay cul-de-sac cho riêng tư vắng vẻ, xa lánh thế gian. Hoặc xung quanh là cây cao, đằng sau là rừng, bờ hồ, con rạch cho nên thơ, cho tình tứ trong khi chiều xuống, đêm về thì cô lại là người nhát gan sợ ma vì hay tưởng tượng. Nếu tôi nhẹ dạ nghe theo lời cô thì cô đã bị bệnh đau tim vì khủng hoảng tinh thần từ lâu rồi.

Chị Bông rên rỉ:

- Ối giời ôi, nhưng tôi có đòi hỏi gì cao xa, không như người ta thích mua sắm hột soàn, kim cương, đá quý, không thích ra vào thẩm mỹ viện o bế cái nhan sắc đáng lẽ phải sửa chữa từ lâu.

- Thôi, cô đừng nêu ra những vấn đề đại vô lý nữa, vì nhà này tiền bạc đâu cho cô thích những thứ ấy, mua một căn nhà để ở cũng trả nợ suốt cuộc đời đây.

- Đã không chiều tôi mua những căn nhà ấy, thì cũng phải chiều tôi trang điểm căn nhà cũ và xấu này chứ. Trước sân tôi muốn trồng cây Maple cho mùa Thu lá vàng rơi lá tả hay vài cây hoa Crepe Myrtle, loài hoa đẹp của Texas mà anh cũng không cho. Anh là người đàn ông ích kỷ và độc đoán nhất thế giới mà tôi cưới phải.

- Cây Maple thuộc loại thân cây lớn, rễ cây có thể làm hư foundation hay cạnh cây làm hư mái nhà, cô muốn cho nhà mình, nghèo mạt rệp thêm hả, tiền đâu mà sửa chữa. Còn Crepe Myrtle là cái loài hoa mà cô ca tụng là đẹp và bền bỉ, ra hoa từ tháng sáu tới cuối mùa Thu ấy hả?

Chị Bông không khỏi mơ màng:

- Nó đấy, có màu hoa đỏ như hoa giấy, hay màu trắng, màu hồng, mùa hè hoa nở rục rở, khi hoa chín rụng thì cây lại ra hoa khác thay thế, coi như hoa nở triền miên. Tôi thích nhìn hoa nở trên cây và càng thích nhìn những cánh hoa rơi rụng tơi bời dưới gốc cây, lãng mạn tuyệt vời, không văn thơ nào diễn tả giùm tôi được.

Anh Bông nhấn mạnh:

- Cũng chính vì hoa rụng tơi bời mà tôi quyết chí phản đối đấy. Giây phút cô ngắm nó thì đẹp rồi, nhưng người quét dọn đồng hoa tơi bời ấy chẳng đẹp tí nào.

Chị Bông vẫn mơ màng:

- Nhưng chỉ một vài cơn gió thoảng là những cánh hoa chín mỏng manh thi nhau rắc những sắc màu đỏ, trắng, hồng vào không gian, và nằm rưng rưng trên mặt đất, không làm anh xao xuyến hay sao?

- Tôi chẳng hơi đâu mà xao xuyến vu vơ như cô.

Chị Bông lạnh lùng tuyên bố:

- Thì ra hai chúng ta trái tính trái nết, chúng ta là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau.

Chị Bông nói xong liền dỗi hờn quay ngoắt vào phòng, tìm thế giới riêng của mình. Chị nghĩ đến cây lê của chị, cây lê Châu Á chị đã mua tại vườn ươm Việt Nam cách đây gần chục năm, nó lớn nhanh, chỉ một năm sau khi mua, dù mới cao hơn đầu người một chút là đã ra quả. Quả lê để già rám nắng Texas càng ngọt ngào, cũng như cam Texas, nhờ nắng Texas cũng đã nổi tiếng ngọt ngào hơn hẳn cam California, cam Florida. Chị không thích loại lê bán tại thị trường Mỹ, ăn mau chán, không ngọt bằng loại lê Châu Á này.

Mùa lê chín vào tháng Tám, là tháng mùa hè nóng cao độ của Texas, không gì thú vị bằng được ra vườn tìm bóng mát trong lùm lá cành loài xòa đầy những quả lê chín, vừa hái ăn quả ngọt vừa thưởng thức chút dãi vườn nhà.

Ngày còn bé chị Bông chơi đùa nghịch ngợm lắm, chơi nhảy dây, nhảy lò cò với đám con gái là chuyện thường tình, đằng này chị còn chơi mấy món ác ôn hơn, với đám con trai cùng xóm.

Khi thì đá cầu, cái cầu làm bằng mấy cái lông gà túm lại, và đế cầu là những miếng giấy bìa cứng cắt khoanh tròn chồng chất lên nhau. Bé Bông quần xắn lên, bên thấp bên cao, đá cầu bằng chân phải và nếu cần bằng chân trái luôn rất điệu nghệ, có khi bé Bông đá hàng trăm lần mà chiếc cầu chưa rơi khỏi chân, lũ con trai cũng phải phục Bông luôn..

Khi thì bé Bông chơi tạt lon chạy hùng hục, hay đi bắt dế, chơi đá dế và nhất là trò bắt ong.

Đó là một loài ong đen từ cột kèo nhà bằng tre, bé Bông phụ với một thằng, lấy cái chai kê vào miệng lỗ, còn thằng kia cầm khúc cây gỗ gõ vào cột kèo liên tục cho đến khi ong chịu không nổi phải bò ra khỏi tổ, chui tọt vào chai, xong hai đứa để ong ra mâm, lấy cái đĩa để ngửa, đề chôn đĩa lên con ong, nó càng vùng vẫy thoát ra thì hai cánh càng đập liên hồi vào mâm và tạo ra âm thanh o o vui tai.

Chiều nào con bé ấy cũng chơi đùa tung tăng đến giờ cơm hay gần tối mới chạy về nhà khi người đã thấm mệt, tóc tai lù xù, mặt mày phờ phạc.

Mẹ đã thường mắng:

- Con ranh kia, ai đời con gái mà nghịch như con trai thế, hả? Lớn lên thằng nào dám rước, hả?

Thời bé chị chơi đùa lỗ mãng thế mà càng lớn càng ra vẻ dịu dàng nữ tính, thích mộng mơ, lãng mạn. Hồi mới quen anh Bông, anh âu yếm nuông chiều mọi sở thích của chị lắm, nhưng khi cưới nhau, sống bên nhau thì con người thật của anh mới hiện ra. Hai người là hai sự khác biệt, chị lãng mạn, mộng mơ bao nhiêu thì anh thực tế đời thường bấy nhiêu, nên hai vợ chồng đã nhiều phen bất đồng ý kiến, cãi nhau như ngày hôm nay.

Có tiếng gõ cửa phòng:

- Em ơi đường thẳng kia ơi.

Chị Bông không thèm trả lời, thì anh Bông đã tự động mở cửa bước vào và ngồi xuống mép giường, cạnh vợ.

Chị giận hờn nhếch môi:

- Hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau. Anh còn muốn gặp tôi làm gì?

Anh nằm xuống cạnh vợ, thủ thủ:

- Nhưng hai đường thẳng song song luôn đi bên nhau, luôn nằm cạnh nhau như thế này. Đường thẳng kia ơ, cho đường thẳng này xin lỗi nhé...Lần này anh tuy có chặt bớt cành lá cây lê, nhưng chỉ chặt ít thôi, cũng là cách kích thích cho cây ra thêm cành, nay mai cây lê của em vẫn đầy hoa, đầy trái. Anh chỉ làm cho khu vườn gọn gàng xinh đẹp thêm cho em vui hưởng thôi mà.

Chị lắng nghe xuôi tai nhưng vẫn lên giọng dỗi hờn tiếp:

- Nhưng còn bao nhiêu thứ bất đồng ý kiến khác, chúng ta vẫn là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau ở một điểm.

Anh Bông ôm choàng vợ trong tay, vẫn thủ thủ ngọt ngào:

- Định luật này chỉ đúng trong toán học. Hai đường thẳng song song chúng mình vẫn có thể gặp nhau ở nhiều điểm khác.

Chị Bông ngoe nguẩy:

- Chưa chắc?

- Chắc mà, vì anh yêu em và em cũng yêu anh. Anh hứa chuộc tội bằng cách anh sẽ tưới nước cây lê suốt mùa hè, cho lá thêm xanh, cho quả thêm to và ngọt ngào. Chịu chưa?

Chị Bông lắng nghe những lời ngọt ngào của chồng rồi nghĩ đến cây Lê vào mùa Xuân tới sẽ ra hoa, mùa hè ra quả mà chị khỏi phải mất công tưới nước mà mềm lòng và mềm người trong tay chồng lúc nào không hay.

Nỗi giận hờn nhẹ nhàng tan biến mất và hai đường thẳng song song trên giường hình như không còn nữa.

Nguyễn Thị Thanh Dương